

Бабата, която не знайла мърка.

Норвежка народна приказка.

Далечъ отъ свѣта, на брѣга на морето, въ малка бедна кѣщичка, живѣлъ дѣдо съ своята баба.

Веднажъ на бабата потрѣбвали дърва, за да свари чорбица.

Дѣдото взелъ връвчица и отишълъ въ гората. Набралъ сухи клони и кори. Вързалъ ги съ връвчицата. Но когато помжчилъ да ги вдигне — указало се, че не му достигатъ сили. Взелъ дѣдото да вади дръвце следъ дръвце отъ вързопа, за да му олекне.

Въ това време до него се доближилъ единъ непознатъ човѣкъ, облеченъ въ сини дрехи, Той се спрѣлъ и поздравилъ дѣдото като познатъ.

— Ти ме не познавашъ,
— рекълъ непознатиятъ, но ние сме съседи. Азъ живѣя подъ земята тамъ, дето ти живѣешъ на земята. И азъ и моята баба сме ти много благодарни, че ти никога не ни мжчишъ — не изливашъ вода на прага, а всѣкога задъ кѣщата. Послушай съвета ми.

Остави тукъ вързопа съ дървата и трѣгни по тази пжтечка. Скоро ще стигнешъ до единъ хълмъ. На срѣдъ хълма расте бреза, а отъ коренитѣ ѝ блика изворъ. Легни по коремъ и пий отъ извора. Съ всѣка глътка, ти ще ставашъ съ година по-младъ.

Като казалъ това непознатиятъ изчезналъ.

Дѣдото гледалъ на празното мѣсто, дето току що стоялъ непознатиятъ и не разбиралъ — на яве ли е било това, или на сънъ. Но все пакъ, той послушалъ съвета и трѣгналъ по пжтечката.

Намѣрилъ извора, легналъ по коремъ и започналъ да пие. Той броилъ глъткитѣ. Когато стигналъ до тридесетъ годишна възраст — спрѣлъ.

Силенъ и радостенъ се върналъ той при своя вързопъ. Но като го погледналъ — разсмѣлъ се: толкова мъничкъ